

Įrodinėjimo įstatymas

Autorius Johnas Henris Wigmore

MP3 versija: https://bookskim.lt/mp3/lt/book/www.bookskim.lt_302_abstrakt-Irodinejimo_istatyma.mp3

Santrauka:

Johno Henry Wigmore'o įrodymų įstatymas yra išsamus JAV įrodinėjimo taisyklių vadovas. Ji apima įrodymų teisės istoriją, pagrindinius įrodinėjimo principus, įrodinėjimo taisykles ir taisyklių taikymą praktikoje. Knyga suskirstyta į keturias dalis. Pirmoji dalis apima įrodymų teisės istoriją, įskaitant bendrosios teisės raidą, įrodinėjimo taisyklių raidą ir federalinių įrodinėjimo taisyklių raidą. Antroji dalis apima pagrindinius įrodinėjimo principus, įskaitant įrodymų tinkamumą, įrodinėjimo pareigą ir įrodymų leistinumą. Trečioji dalis apima įrodinėjimo taisykles, įskaitant nuogirdų taisyklę, geriausio įrodymo taisyklę, autentiškumo patvirtinimo taisyklę ir privilegijų taisyklę. Ketvirtoji dalis apima įrodinėjimo taisyklių taikymą praktikoje, įskaitant ekspertų parodymų naudojimą, netiesioginių įrodymų naudojimą ir rašytinių įrodymų naudojimą. Knygoje taip pat aptariamos įvairios įrodymų teorijos, tokios kaip aktualumo teorija, tikimybių teorija ir įrodymų teorija. Knyga yra neįkainojamas šaltinis visiems, kurie domisi įrodymų teise.

Pagrindinės idėjos:

#1. Įrodinėjimo pareiga: įrodinėjimo pareiga yra šalies pareiga įrodyti ginčijamą teiginį ar kaltinimą. Šalies, kuri tvirtina faktą, pareiga yra tai įrodyti, o įrodinėjimo pareiga tenka kaltinusiai šaliai.

Įrodinėjimo pareiga yra svarbi įrodymų teisės sąvoka. Šalies pareiga yra įrodyti ginčijamą teiginį ar kaltinimą. Šalies, kuri tvirtina faktą, pareiga yra tai įrodyti, o įrodinėjimo pareiga tenka kaltinusiai šaliai. Tai reiškia, kad kaltinimą pareiškusi šalis turi pateikti pakankamai įrodymų, pagrindžiančių savo teiginį. Įrodinėjimo pareiga yra svarbus veiksnys, lemiantis bylos baigtį. Įtarimą pareiškusi šalis privalo pateikti pakankamai įrodymų, pagrindžiančių savo teiginį. Jei šalis to nepadarys, kaltinimas nebus priimtas kaip tikras. Įrodinėjimo pareiga taip pat svarbi nustatant liudytojo patikimumą. Jei liudytojas nepateikia pakankamai įrodymų, pagrindžiančių savo parodymus, gali kilti abejonių dėl jų patikimumo. Įrodinėjimo pareiga yra svarbi įrodymų teisės sąvoka ir labai svarbu, kad šalys suprastų savo pareigas pareiškdamos įtarimą. Įtarimą pareiškusi šalis privalo pateikti pakankamai įrodymų, pagrindžiančių savo teiginį. Jei šalis to nepadarys, kaltinimas nebus priimtas kaip tikras.

#2. Aktualumas: aktualumas yra loginis ryšys tarp įrodymų ir nagrinėjamų faktų. Įrodymai yra svarbūs, jei jie turi tendenciją padaryti bet kurio fakto, turinčio įtakos veiksmo nustatymui, buvimą daugiau ar mažiau tikėtinu.

Aktualumas yra loginis ryšys tarp įrodymų ir nagrinėjamų faktų. Įrodymai yra svarbūs, jei jie turi tendenciją padaryti bet kurio fakto, turinčio įtakos veiksmo nustatymui, buvimą daugiau ar mažiau tikėtinu. Aktualumas yra svarbi įrodymų teisės sąvoka, nes pagal ją nustatoma, kurie įrodymai yra priimtini teisme. Kad teismas galėtų juos įvertinti, įrodymai turi būti susiję su nagrinėjamomis faktinėmis aplinkybėmis. Tinkamumą nustato teisėjas, kuris turi nuspręsti, ar įrodymai yra svarbūs nagrinėjamoms faktinėms aplinkybėms ir ar jie turi būti pripažinti. Aktualumas yra pagrindinė įrodymų teisės sąvoka, nes ji padeda užtikrinti, kad teisme būtų pateikiami tik svarbūs įrodymai. Tinkamumą nustato teisėjas, kuris turi nuspręsti, ar įrodymai yra svarbūs nagrinėjamoms faktinėms aplinkybėms ir ar jie turi būti pripažinti. Aktualumas svarbus ir teisinio argumentavimo kontekste, nes padeda užtikrinti, kad teismui būtų pateikiami tik svarbūs argumentai. Aktualumas yra pagrindinis įrodinėjimo teisės principas ir būtinas siekiant užtikrinti, kad teisme būtų pateikiami tik svarbūs įrodymai.

#3. Nuogirdos: Nuogirdos yra neteisminis pareiškimas, siūlomas įrodyti teiginio dalyko teisingumą. Nuogirdos paprastai yra nepriimtinos, nes jos nepatikimos ir neturi galimybės atlikti kryžminės

apklausos.

Nuogirdos yra neteisminis pareiškimas, siūlomas įrodyti teiginio dalyko teisingumą. Paprastai jis teisme yra nepriimtinas, nes laikomas nepatikimu ir neturi galimybės atlikti kryžminės apklausos. Nuogirdos nelaikomos patikima įrodymų forma, nes nėra prisiekiamas arba nėra kryžminės apklausos. Pareiškimą teikiantis asmuo nedalyvauja teisme, kad būtų apklaustas, o pareiškimas nėra pateiktas už melagingų parodymų davimą. Todėl pareiškimui netaikomas toks pat tikrinimas kaip kitų formų įrodymams. Nuogirdų taisyklė grindžiama idėja, kad geriausias įrodymas yra tiesioginis įrodymas, ty liudytojo, asmeniškai žinančio faktus, parodymai. Tiesioginiai įrodymai laikomi patikimesniais nei nuogirdos, nes jie duodami prisiekus ir yra kryžmiškai apklausiami. Nuogirdos nėra laikomos patikimomis, nes jos nėra prisiekiamos ir nėra kryžminės apklausos. Nuogirdų taisyklė yra svarbi įrodymų teisės dalis. Ji skirta užtikrinti, kad teisme būtų priimami tik patikimi įrodymai. Atsisakydamas nuogirdų, teismas gali užtikrinti, kad būtų priimti tik tokie įrodymai, kurie yra patikimi ir kuriuos reikia apklausti. Tai padeda užtikrinti, kad būtų įvykdytas teisingumas ir atskleista tiesa.

#4. Nuomonės įrodymai: nuomonės įrodymai yra liudytojo parodymai apie jo nuomonę apie nagrinėjamą faktą. Išvados įrodymai paprastai yra nepriimtini, nes nėra pagrįsti asmeninėmis liudytojo žiniomis.

Nuomonės įrodymai yra liudytojo parodymai apie jo nuomonę apie nagrinėjamą faktą. Tokio tipo įrodymai paprastai yra nepriimtini teisme, nes jie nėra pagrįsti liudytojo asmeninėmis žiniomis. Vietoj to, jis grindžiamas subjektyvia liudytojo nuomone, kuri nėra laikoma pakankamai patikima, kad būtų pripažinta įrodymu. Nuomonės įrodymai gali būti naudojami tam tikromis aplinkybėmis, pavyzdžiui, kai liudytojas yra tam tikros srities ekspertas ir gali pateikti nuomonę, pagrįstą savo patirtimi. Tačiau net ir šiais atvejais nuomonė turi būti pagrįsta faktais, kuriuos liudytojas asmeniškai stebėjo arba apie kuriuos žinojo. Nuomonės įrodymai gali būti naudojami šalies argumentams pagrįsti, tačiau jie nėra laikomi tokiais patikimais kaip kitų rūšių įrodymai. Taip yra todėl, kad nuomonės įrodymai yra pagrįsti subjektyvia liudytojo nuomone, kuri gali būti šališka arba netiksli. Be to, nuomonės įrodymai nėra laikomi tokiais įrodomaisiais, kaip kitų rūšių įrodymai, pavyzdžiui, tiesioginiai ar netiesioginiai įrodymai. Todėl teisme jai paprastai neteikiama daug reikšmės. Kai kuriais atvejais nuomonės įrodymai gali būti naudojami siekiant apkaltinti liudytojo patikimumą. Tai yra tada, kai liudytojo nuomonė naudojama siekiant užginčyti jų parodymų tikslumą. Pavyzdžiui, jei liudytojas duoda parodymus, kurie prieštarauja jo nuomonei, priešinga šalis gali panaudoti nuomonės įrodymus, kad parodytų, jog liudytojas nėra patikimas. Apskritai nuomonės įrodymai paprastai yra nepriimtini teisme, nes jie nėra pagrįsti liudytojo asmeninėmis žiniomis. Tačiau tam tikromis aplinkybėmis nuomonės įrodymai gali būti naudojami šalies bylai paremti arba liudytojo patikimumui apkaltinti.

#5. Charakterio įrodymai: charakterio įrodymai yra asmens charakterio ar reputacijos įrodymas. Tipiški įrodymai paprastai yra nepriimtini, nes jie nesusiję su nagrinėjamomis aplinkybėmis.

Charakteristikos įrodymas yra asmens charakterio ar reputacijos įrodymas. Paprastai jis teisme yra nepriimtinas, nes nesusijęs su nagrinėjamomis aplinkybėmis. Įrodymai dėl charakterio nėra laikomi pakankamai patikimais, kad juos būtų galima panaudoti kaip asmens kaltės ar nekaltumo įrodymą. Vietoj to jis naudojamas parodyti, kad asmens charakteris ar reputacija yra tokie, kad tikėtina, kad jis padarė atitinkamą nusikaltimą. Pavyzdžiui, jei asmuo patyrė smurtą, jis gali būti naudojamas parodyti, kad jis labiau linkęs padaryti smurtinį nusikaltimą. Charakteriniai įrodymai taip pat naudojami norint parodyti, kad asmuo greičiausiai pasielgė tam tikru būdu. Pavyzdžiui, jei asmuo yra buvęs sąžiningas ir patikimas, tai gali būti panaudota norint parodyti, kad tam tikroje situacijoje jis labiau elgėsi sąžiningai. Charakterio įrodymai taip pat gali būti naudojami norint parodyti, kad dėl savo charakterio ar reputacijos asmuo greičiausiai pasielgė tam tikru būdu. Pavyzdžiui, jei asmuo turi melagio reputaciją, tai gali būti naudojama norint parodyti, kad tam tikroje situacijoje yra didesnė tikimybė, kad jis melavo. Tipiški įrodymai paprastai yra nepriimtini, nes jie nesusiję su nagrinėjamomis aplinkybėmis. Jis nėra laikomas pakankamai patikimu, kad būtų naudojamas kaip asmens kaltės ar nekaltumo įrodymas. Vietoj to jis naudojamas parodyti, kad asmens charakteris ar reputacija yra tokie, kad tikėtina, kad jis padarė atitinkamą nusikaltimą.

#6. Dokumentiniai įrodymai: Dokumentiniai įrodymai yra dokumente esantys įrodymai.

Dokumentiniai įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti.

Dokumentiniai įrodymai yra dokumente esantys įrodymai. Šio tipo įrodymai gali būti naudojami įvairiems faktams įrodyti teisiniame procese. Dokumentiniai įrodymai gali būti rašytiniai dokumentai, nuotraukos, garso įrašai, vaizdo įrašai ir kitų rūšių įrašai. Dokumentiniai įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti. Autentifikavimas – tai dokumento autentiškumo ir numanomo dokumento autentiškumo patikrinimo procesas. Autentifikavimas gali būti atliekamas įvairiais būdais, pavyzdžiui, lyginant dokumentą su kitais dokumentais, apžiūrint dokumentą, ar nėra klastojimo požymių, arba liudininkui paliudyti apie dokumento autentiškumą. Kad rašytiniai įrodymai būtų priimtini, jie turi būti susiję su byla. Tinkamumą nustato teisėjas arba prisiekusiųjų komisija, kurie turi nuspręsti, ar įrodymai yra svarbūs bylos faktams. Jei įrodymai yra svarbūs, jie gali būti pripažinti įrodymais. Dokumentiniais įrodymais galima įrodyti įvairius faktus, tokius kaip asmens tapatybė, įvykio data ar sutarties turinys. Dokumentiniai įrodymai gali būti galinga priemonė teisiniame procese. Jis gali pateikti aiškų ir glaustą faktų įrašą, kuris gali būti naudojamas norint įrodyti arba paneigti įvairius teiginius. Liudytojų parodymams patvirtinti arba paneigti gali būti naudojami ir rašytiniai įrodymai. Kad dokumentiniai įrodymai būtų priimtini, jie turi būti tinkami ir patvirtinti. Jei įrodymai yra svarbūs ir patvirtinti, jie gali būti pripažinti įrodymais.

#7. Demonstraciniai įrodymai: Įrodomieji įrodymai yra įrodymai, naudojami iliustruoti dalyką arba įrodyti faktą. Įrodomieji įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti.

Įrodomieji įrodymai yra įrodymai, kurie naudojami iliustruoti dalyką arba įrodyti faktą. Tai gali būti fiziniai objektai, nuotraukos, diagramos, vaizdo įrašai ar kitos vaizdinės priemonės, kurios padeda paaiškinti sąvoką arba parodyti esmę. Įrodomieji įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti. Svarbu pažymėti, kad įrodomieji įrodymai nėra laikomi tiesioginiais įrodymais, nes jie fakto tiesiogiai neįrodo ir nepaneigia. Atvirkščiai, jis naudojamas padėti paaiškinti sąvoką arba pateikti fakto kontekstą. Demonstruojamieji įrodymai gali būti naudojami įvairiais būdais. Pavyzdžiui, jis gali būti naudojamas paaiškinti sudėtingą sąvoką arba parodyti dalyką. Jis taip pat gali būti naudojamas paaiškinti liudytojo parodymus arba pateikti vaizdinius nusikaltimo vietas įrodymus. Be to, jis gali būti naudojamas paaiškinti teisinį argumentą arba pateikti vaizdinius sutarties ar susitarimo įrodymus. Naudojant įrodomuosius įrodymus, svarbu užtikrinti, kad jie būtų tinkami ir patvirtinti. Aktualumas reiškia, kad įrodymai turi būti susiję su faktinėmis bylos aplinkybėmis. Autentifikavimas reiškia, kad turi būti patikrinta, ar įrodymai yra tikslūs ir patikimi. Jei įrodymai nėra svarbūs arba nepatvirtinti, jie gali būti neįtraukti į teisinį nagrinėjimą.

#8. Tikri įrodymai: Tikri įrodymai yra įrodymai, kuriuos sudaro fiziniai objektai. Tikri įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti.

Tikri įrodymai yra įrodymai, kuriuos sudaro fiziniai objektai. Tokio tipo įrodymai dažnai naudojami baudžiamosiose bylose, nes jie gali būti apčiuopiami nusikaltimo įrodymai. Tikri įrodymai gali būti tokie daiktai kaip ginklai, drabužiai, dokumentai ir kiti objektai, kurie gali būti naudojami taškui įrodyti. Tikri įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti. Autentifikavimas – tai procesas, kuriuo patikrinama, ar įrodymai yra tokie, kokie jie tvirtinami. Tai galima padaryti naudojant įvairius metodus, pavyzdžiui, lyginant įrodymus su žinomais pavyzdžiais arba naudojant ekspertų parodymus. Tikri įrodymai gali būti labai galingi teisme, nes jie gali būti tiesioginis nusikaltimo ar kito įvykio įrodymas. Jis taip pat gali būti naudojamas patvirtinti kitų rūšių įrodymus, pavyzdžiui, liudytojų parodymus. Tačiau svarbu atsiminti, kad tikri įrodymai gali būti neteisingai interpretuojami arba manipuliuojami, todėl svarbu užtikrinti, kad jie būtų tinkamai patvirtinti ir pateikti teisingai bei tiksliai.

#9. Tiesioginiai įrodymai: Tiesioginiai įrodymai yra įrodymai, kurie tiesiogiai įrodo nagrinėjamą faktą. Tiesioginiai įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti.

Tiesioginiai įrodymai yra įrodymai, kurie tiesiogiai patvirtina nagrinėjamą faktą. Tokio tipo įrodymai paprastai laikomi patikimiausia ir įtikinamiausia įrodymų forma. Tiesioginiai įrodymai paprastai yra priimtini teisme, jei jie yra svarbūs bylai ir buvo tinkamai patvirtinti. Tiesioginių įrodymų pavyzdžiai yra liudininkų parodymai, daiktiniai įrodymai ir dokumentai. Liudininkų parodymai laikomi tiesioginiais įrodymais, nes tai yra įvykio pasakojimas iš pirmų lūpų. Daiktiniai įrodymai taip pat yra tiesioginiai įrodymai, nes tai yra apčiuopiamas objektas, kuriuo galima įrodyti

nagrinėjamą faktą. Tiesioginiais įrodymais laikomi ir dokumentai, nes jie yra rašytiniai įrašai, kuriais galima įrodyti ginčo faktą. Tiesioginiai įrodymai paprastai laikomi patikimesniais ir įtikinamesniais nei netiesioginiai įrodymai. Taip yra todėl, kad tiesioginiai įrodymai yra pagrįsti tiesioginiais pasakojimais arba apčiuopiamais objektais, o netiesioginiai įrodymai yra pagrįsti išvadomis ir prielaidomis. Todėl tiesioginiams įrodymams teisme dažnai suteikiama didesnė reikšmė nei netiesioginiams.

#10. Netiesioginiai įrodymai: Netiesioginiai įrodymai yra įrodymai, kuriais remiantis daroma išvada apie nagrinėjamą faktą. Netiesioginiai įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti.

Netiesioginiai įrodymai yra įrodymai, kuriais remiantis daroma išvada apie nagrinėjamą faktą. Tai yra įrodymas, kuris tiesiogiai neįrodo nagrinėjamo fakto, o pateikia netiesioginius įrodymus, leidžiančius manyti, kad aptariamas faktas yra teisingas. Netiesioginiai įrodymai gali būti naudojami įvairiems faktams įrodyti, įskaitant asmens tapatybę, sutarties buvimą arba sužalojimo priežastį. Netiesioginiai įrodymai paprastai yra priimtini, jei jie yra svarbūs ir patvirtinti. Aktualumas reiškia, kad įrodymai turi būti susiję su nagrinėjamu faktu. Autentifikavimas reiškia, kad įrodymus turi patvirtinti liudytojas ar kitas patikimas šaltinis. Be to, įrodymai turi būti patikimi ir patikimi. Johno Henry Wigmore'o įrodymų įstatyme išsamiai apžvelgiamas netiesioginių įrodymų naudojimas teismo salėje. Jame paaiškinamos įvairios netiesioginių įrodymų rūšys, kaip jie naudojami ir kaip teismas juos vertina. Jame taip pat pateikiamos gairės, kaip įtikinamai pateikti netiesioginius įrodymus.

#11. Apkalta: apkalta yra liudytojo patikimumo kėsinimosi procesas. Apkalta paprastai leidžiama, jei liudytojas padarė pareiškimą, kuris prieštarauja jo ankstesniems parodymams.

Apkalta yra liudytojo patikimumo kėsinimasis į procesą. Tai priemonė, kurią naudoja advokatai, norėdami užginčyti liudytojų parodymų teisingumą. Apkalta paprastai leidžiama, jei liudytojas padarė pareiškimą, kuris prieštarauja jo ankstesniems parodymams. Šis nenuoseklumas gali būti naudojamas norint suabejoti liudytojų patikimumu ir jų parodymų tikslumu. Apkalta taip pat gali būti naudojama siekiant užginčyti liudytojo kvalifikaciją ar patirtį arba pateikti įrodymus, kad liudytojas turi šališkumo ar išankstinio nusistatymo, galinčio turėti įtakos jų parodymams. Apkalta yra galingas įrankis, kuriuo galima diskredituoti liudytoją ir susilpninti jo parodymus. Advokatams svarbu suprasti apkaltos taisyklės ir efektyviai jas panaudoti teisme. Apkalta gali būti naudojama siekiant užginčyti liudytojų parodymų tikslumą, taip pat jų kvalifikaciją ir patikimumą. Svarbu atsiminti, kad apkalta nepakeičia kruopštaus kryžminio tyrimo ir turėtų būti taikoma tik esant būtinybei.

#12. Privilegijos: Privilegijos yra teisinės taisyklės, apsaugančios tam tikrus pranešimus nuo atskleidimo. Privilegijos paprastai yra nepriimtinos, nes jos nėra susijusios su nagrinėjamais faktais.

Privilegijos yra teisinės taisyklės, apsaugančios tam tikrus pranešimus nuo atskleidimo. Jie pagrįsti idėja, kad tam tikri santykiai tarp žmonių turi būti laikomi konfidencialiais, o viešasis interesas apsaugoti šiuos santykius yra svarbesnis už viešąjį interesą sužinoti tiesą. Privilegijos paprastai yra nepriimtinos, nes jos nėra susijusios su nagrinėjamais faktais. Pavyzdžiui, advokato ir kliento privilegija neleidžia advokatui atskleisti konfidencialių advokato ir kliento ryšių. Panašiai sutuoktinio privilegija neleidžia sutuoktiniui liudyti prieš kitą sutuoktinį baudžiamajame procese. Privilegijų tikslas – apsaugoti asmenų privatumą ir skatinti atvirą šalių bendravimą. Privilegijos taip pat padeda apsaugoti viešąjį interesą, nes užtikrina tam tikrų santykių konfidencialumą. Pavyzdžiui, advokato-kliento privilegija skatina klientus būti atvirais ir sąžiningiems su savo advokatais, o tai padeda užtikrinti, kad advokatas galėtų teikti veiksmingas teises konsultacijas. Panašiai sutuoktinio privilegija skatina sutuoktinius būti atvirus ir sąžiningus vienas kitam, o tai padeda užtikrinti, kad santuoka išliktų tvirta. Privilegijos ne tik saugo asmenų privatumą, bet ir padeda apsaugoti viešąjį interesą, nes užtikrina tam tikrų santykių konfidencialumą. Pavyzdžiui, advokato-kliento privilegija padeda užtikrinti, kad teisininkai galėtų teikti veiksmingas teises konsultacijas nebijodami atskleisti informacijos. Panašiai sutuoktinio privilegija padeda užtikrinti, kad sutuoktiniai galėtų atvirai ir sąžiningai bendrauti, nebijodami atskleisti.

#13. Teisminis pranešimas: teismo pranešimas - tai procesas, kai teisminis pranešimas apie faktą nereikalaujantis įrodymų. Teisminis pranešimas paprastai leidžiamas, jei faktas nėra pagrįstas ginču

objektas.

Teismo pranešimas yra įrodymų teisės sąvoka, leidžianti teismui pripažinti tam tikrus faktus nereikalaujant nė vienos šalies įrodymų. Tai daroma tada, kai faktas yra taip gerai žinomas arba neginčijamas, kad reikalauti įrodymų būtų laiko švaistymas. Pavyzdžiui, teismas gali atsižvelgti į tai, kad saulė teka rytuose ir leidžiasi vakaruose. Tam, kad teismas priimtų teisminį pranešimą apie faktą, jis turi būti toks, dėl kurio nekyla pagrįstas ginčas. Tai reiškia, kad šis faktas turi būti taip plačiai pripažintas, kad jo negalima ginčyti. Pavyzdžiui, teismas gali atsižvelgti į tai, kad Jungtinės Valstijos yra demokratinė valstybė, tačiau teismas neatsižvelgs į tai, kad tam tikra politinė partija yra populiariausia šalyje. Teismo pranešimas yra svarbi įrodymų teisės sąvoka, nes ji leidžia teismams pripažinti faktus nereikalaujant nė vienos šalies įrodymų. Tai padeda supaprastinti teisminį procesą ir užtikrinti, kad teismas galėtų priimti sprendimus remdamasis tiksliausia turima informacija.

#14. *Prielaidos: Prielaidos yra teisinės taisyklės, leidžiančios daryti išvadą apie faktą iš kito fakto. Prielaidos paprastai leidžiamos, jei faktas nėra pagrįstas ginčų objektas.*

Prielaidos – tai teisės normos, leidžiančios faktą daryti iš kito fakto. Prielaidos paprastai leidžiamos, jei faktas nėra pagrįstas ginčų objektas. Pavyzdžiui, tarnybiniams veiksams gali būti taikoma tvarkingumo prezumpcija, pavyzdžiui, prielaida, kad valstybės pareigūnas tinkamai atliko savo pareigas. Panašiai baudžiamajame procese gali būti taikoma nekaltumo prezumpcija, kad kaltinamasis būtų laikomas nekaltu, kol jo kaltė neįrodyta. Prielaidos taip pat naudojamos siekiant užpildyti įrodymų spragas. Pavyzdžiui, maitintojo netekimo prezumpcija gali būti taikoma nustatant nuosavybės teisę į turtą, kai vienu metu miršta du žmonės. Šiuo atveju daroma prielaida, kad turtas priklauso maitintojo netekusiui asmeniui, nors tiesioginių įrodymų, kas išgyveno, nėra. Prielaidos taip pat gali būti naudojamos teisiniui standartui nustatyti. Pavyzdžiui, civilinėje byloje atsakovui gali būti taikoma neatsargumo prezumpcija, todėl preziumuojama, kad atsakovas yra neatsargus, nebent jis gali įrodyti priešingai. Prielaidos yra svarbi įrodinėjimo teisės dalis, nes jos leidžia teismui daryti pagrįstas išvadas iš pateiktų faktų. Tačiau prielaidos nėra absoliučios ir gali būti paneigtos priešingais įrodymais.

#15. *Geriausio įrodymo taisyklė: geriausio įrodymo taisyklė yra taisyklė, pagal kurią teisme reikia pateikti geriausius turimus įrodymus. Geriausio įrodymo taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamais faktais.*

Geriausio įrodymo taisyklė yra teisinis principas, pagal kurį teisme reikia pateikti geriausius turimus įrodymus. Ši taisyklė grindžiama idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamomis faktinėmis aplinkybėmis. Taisyklė pagrįsta idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Geriausio įrodymo taisyklė yra teisinis principas, pagal kurį teisme reikia pateikti geriausius turimus įrodymus. Ši taisyklė grindžiama idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamomis faktinėmis aplinkybėmis. Taisyklė pagrįsta idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Geriausio įrodymo taisyklė yra teisinis principas, pagal kurį teisme reikia pateikti geriausius turimus įrodymus. Ši taisyklė grindžiama idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamomis faktinėmis aplinkybėmis. Taisyklė pagrįsta idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Geriausio įrodymo taisyklė yra teisinis principas, pagal kurį teisme reikia pateikti geriausius turimus įrodymus. Ši taisyklė grindžiama idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamomis faktinėmis aplinkybėmis. Taisyklė pagrįsta idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Geriausio įrodymo taisyklė yra teisinis principas, pagal kurį teisme reikia pateikti geriausius turimus įrodymus. Ši taisyklė grindžiama idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai. Taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamomis faktinėmis aplinkybėmis. Taisyklė pagrįsta idėja, kad geriausi įrodymai yra patikimiausi ir tiksliausi įrodymai.

Autentifikavimas paprastai leidžiamas, jei dokumentas yra tinkamas ir patvirtintas.

Autentifikavimas – tai dokumento autentiškumo įrodinėjimo procesas. Autentiškumo patvirtinimas yra svarbi įrodinėjimo teisės dalis, nes padeda užtikrinti, kad teisme pateiktas dokumentas būtų patikimas ir patikimas. Autentifikavimas paprastai leidžiamas, jei dokumentas yra tinkamas ir patvirtintas. Autentifikavimas apima dokumento autoriaus tapatybės patikrinimą, taip pat dokumentų turinio tikslumo patikrinimą. Autentifikavimas gali būti atliekamas įvairiais būdais, pavyzdžiui, lyginant dokumentą su kitais dokumentais, apžiūrint dokumentą, ar nėra klastojimo požymių, arba naudojant liudytoją, kuris patvirtintų dokumento autentiškumą. Autentiškumo patvirtinimas yra svarbi teisinio proceso dalis, nes padeda užtikrinti, kad teisme pateikti įrodymai būtų patikimi ir patikimi.

#17. Priimtinumas: priimtinumas – tai procesas, kuriuo nustatoma, ar įrodymai yra svarbūs ir patikimi. Priimtinumą paprastai nustato teisėjas, remdamasis bylos faktais.

Priimtinumas yra svarbi įrodymų teisės sąvoka. Tai procesas, kuriuo nustatoma, ar įrodymai yra pakankamai svarbūs ir patikimi, kad juos būtų galima priimti teisme. Teisėjas yra atsakingas už priimtino sprendimą, pagrįstą bylos faktais. Paprastai įrodymai turi būti svarbūs bylai ir turi būti patikimi, kad būtų priimti. Aktualumą lemia tai, ar įrodymai turi tendenciją įrodyti ar paneigti nagrinėjamą faktą. Patikimumą lemia tai, ar įrodymai yra patikimi ir patikimi. Įrodymų leistinumas yra esminė teisinio proceso dalis. Ji užtikrina, kad teisme būtų pateikiami tik svarbūs ir patikimi įrodymai. Tai padeda užtikrinti, kad būtų įvykdytas teisingumas ir atskleista tiesa. Be priimtino gali būti pateikti įrodymai, kurie nėra svarbūs ar patikimi, o tai gali lemti nesąžiningą rezultatą. Todėl svarbu, kad teisėjas prieš leisdamas juos pateikti teisme atidžiai įvertintų įrodymų leistinumą.

#18. Išimamoji taisyklė: Išimamoji taisyklė yra taisyklė, draudžianti priimti įrodymus, kurie buvo gauti pažeidžiant įstatymą. Išskyrimo taisyklė paprastai yra nepriimtina, nes ji nėra susijusi su nagrinėjamomis aplinkybėmis.

Nušalinimo taisyklė yra pagrindinis baudžiamosios teisės principas, draudžiantis priimti įrodymus, gautus pažeidžiant įstatymus. Ši taisyklė pagrįsta mintimi, kad įrodymai, gauti pažeidžiant įstatymus, nėra patikimi ir neturėtų būti naudojami teisiamoji kaltei ar nekaltumui nustatyti. Išskyrimo taisyklė skirta apsaugoti asmenų teises ir užtikrinti, kad vyriausybė nenaudotų neteisėtai gautų įrodymų, kad asmenys būtų nuteisti už nusikaltimus. Išskyrimo taisyklė taikoma visų rūšių įrodymams, įskaitant daiktinius įrodymus, dokumentus ir pareiškimus. Taisyklė taikoma įrodymams, gautiems pažeidžiant Ketvirtąjį pataisą, kuri apsaugo asmenis nuo nepagrįstų kratų ir poėmių. Jis taip pat taikomas įrodymams, gautiems pažeidžiant Penktąjį pataisą, kuri apsaugo asmenis nuo kaltinimų savimi. Išskyrimo taisyklė taikoma ir įrodymams, gautiems pažeidžiant kitas konstitucines teises, pavyzdžiui, teisę į advokatą. Išskyrimo taisyklė yra svarbi baudžiamojo teisingumo sistemos dalis. Ji užtikrina, kad vyriausybė nenaudotų neteisėtai gautų įrodymų, kad nuteistų asmenis už nusikaltimus. Tai taip pat atgraso teisės saugos pareigūnus, kurie gali susigundyti pažeisti įstatymus, kad gautų įrodymų. Išskyrimo taisyklė yra svarbi baudžiamojo teisingumo sistemos dalis ir turėtų būti gerbiama bei vykdoma.

#19. Gamybos našta: Gamybos našta yra šalies pareiga pateikti įrodymus, pagrindžiančius savo ieškinį. Gamybos našta paprastai tenka kaltinimus pateikusiai šaliai.

Gamybos našta yra svarbi įrodymų teisės sąvoka. Šalis privalo pateikti įrodymus, pagrindžiančius savo ieškinį. Paprastai gamybos našta tenka kaltinimus pateikusiai šaliai. Tai reiškia, kad šalis turi pateikti įrodymus, patvirtinančius savo teiginio teisingumą. Jei šalis to nepadaro, ieškinyi gali būti atmestas. Gamybos našta yra svarbi teisinio proceso dalis. Ji užtikrina, kad šalys būtų atsakingos už savo pretenzijas ir kad tiesa būtų atskleista. Tai taip pat padeda užtikrinti, kad teisminis procesas būtų teisingas ir kad visoms šalims būtų suteikta galimybė pateikti savo ieškinį. Gamybos našta yra svarbi teisinės sistemos dalis, todėl visos susijusios šalys į ją turėtų žiūrėti rimtai.

#20. Įtikinimo našta: Įtikinėjimo našta yra šalies pareiga įtikinti bandytoją, kad jo atvejis labiau tikėtinas teisingas nei netiesas. Įtikinėjimo našta paprastai tenka šaliai, kuri pateikia įtarimą.

Įtikinimo našta yra svarbi įrodymų teisės sąvoka. Šalies pareiga yra įtikinti bandytoją, kad jos atvejis labiau tikėtinas,

nei netiesa. Ši našta paprastai tenka kaltinimus pateikusiai šaliai. Pavyzdžiui, baudžiamajame procese kaltinimui tenka pareiga įtikinti kaltinamojo kaltę be pagrįstų abejonių. Civiliniame procese ieškovas turi pareigą įtikinti atsakovo atsakomybę įrodyti per daug įrodymų. Įtikinėjimo našta skiriasi nuo gamybos naštos. Gamybos našta yra šalies pareiga pateikti įrodymus, pagrindžiančius savo ieškinį. Ši našta paprastai tenka šaliai, kuriai tenka įtikinėjimo našta. Pavyzdžiui, baudžiamąjo proceso metu kaltinimui tenka pareiga pateikti kaltinamojo kaltės įrodymus. Civiliniame procese ieškovas turi pareigą pateikti įrodymus apie atsakovo atsakomybę. Įtikinimo našta yra svarbi įrodymų teisės sąvoka. Šalies pareiga yra įtikinti bandytoją, kad jos atvejis labiau tikėtinas, nei netiesa. Ši našta paprastai tenka kaltinimus pateikusiai šaliai. Svarbu pažymėti, kad įtikinėjimo našta skiriasi nuo gamybos naštos. Gamybos našta yra šalies pareiga pateikti įrodymus, pagrindžiančius savo ieškinį. Ši našta paprastai tenka šaliai, kuriai tenka įtikinėjimo našta.